



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 65/2010-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. marca 2010 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti Z., s. r. o., B., zastúpenej advokátom JUDr. F. N., B., vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, § 1 ods. 1 ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd ako ústavný zákon Federálneho zhromaždenia Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Trenčín č. k. 23 Er/2229/2003-16 z 18. marca 2009 a uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5 CoE/73/2009 z 20. júla 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti Z., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. novembra 2009 doručená sťažnosť spoločnosti Z., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 4 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), § 1 ods. 1 ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd ako ústavný zákon Federálneho zhromaždenia Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky (ďalej len „ústavný zákon“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) č. k. 23 Er/2229/2003-16 z 18. marca 2009 a uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 CoE/73/2009 z 20. júla 2009.

2. Sťažovateľka uviedla, že na základe platobného výmeru č. 616/2002 zo 17. júna 2002 vydaného správcom konkurznej podstaty úpadcu P. (ďalej len „oprávnený“) bolo proti povinnému Ing. P. F. (ďalej len „povinný“) vedené exekučné konanie, na vykonanie ktorého vydal okresný súd 18. marca 2009 poverenie. Predmetom exekučného konania bola suma 604,49 € s príslušenstvom. Sťažovateľka ďalej uviedla, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo 7. júla 2005 jej bola oprávneným – postupcom postúpená predmetná pohľadávka, v dôsledku čoho 6. februára 2009 podala okresnému súdu návrh na zmenu účastníkov exekučného konania na strane oprávneného. Okresný súd uznesením č. k. 23 Er/2229/2003-16 z 18. marca 2009 návrh na pripustenie zmeny účastníkov konania zamietol a exekúciu zastavil. Proti tomu sa sťažovateľka odvolala a následne v rámci odvolacieho konania krajský súd uznesením sp. zn. 5 CoE/73/2009 z 20. júla 2009 rozhodol tak, že rozhodnutie okresného súdu v časti týkajúcej sa zastavenia konania potvrdil a v časti týkajúcej sa zamietnutia návrhu oprávneného na pripustenie zmeny účastníkov konania na strane oprávneného odvolanie odmietol.

3. Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného argumentovala tým, že „... *V predmetnom konaní OS TN Uznesením sp. zn. 23 Er/2229/2003-16 zo dňa 18. 03. 2009... rozhodol vo výroku... tak, že návrh na pripustenie zmeny účastníka konania na strane oprávneného sa*

zamieta a... rozhodol o zastavení exekúcie. Následne KS TN... Uznesením sp. zn. 5 CoE/73/2009-36 zo dňa 20. 07. 2009... potvrdil zastavenie exekúcie a... odmietol odvolanie Sťažovateľa proti zamietnutiu návrhu na pripustenie zmeny účastníka konania na strane oprávneného. Sťažovateľ má za to, že KS TN... rozhodoval vo veci na základe skutočnosti, v ktorej mu zákon nezveroval preskúmovaciu právomoc správneho rozhodnutia, resp. danú skutočnosť bol za zákonom taxatívne stanovených podmienok oprávnený posudzovať iný orgán, v dôsledku čoho došlo porušeniu zákona a základných práv a slobôd Sťažovateľa...“.

Po odcitovaní príslušných na vec sa vzťahujúcich ústavných a zákonných ustanovení sťažovateľka uviedla, že *„V prípade Sťažovateľa vydali OS TN a následne KS TN rozhodnutie o zastavení exekučného konania, ktoré... boli ako exekučné súdy oprávnené vydať, avšak podkladom pre Uznesenie... bolo posudzovanie skutočnosti, ktorá v rámci riadnych opravných prostriedkov patrila do oblasti verejnej správy, resp. ... do preskúmvacej pôsobnosti krajských súdov... V prípade Sťažovateľa bol predmetným správnym rozhodnutím Platobný výmer č. 616/2002 zo dňa 17. 06. 2002... na ktorého preskúmvanie zákonnosti by však boli... príslušné krajské súdy. Dovoľujeme si poukázať jednak na skutočnosť, že Povinný svoje právo domáhať sa súdneho preskúmania Platobného výmeru v zákonom stanovenej dvojmesačnej lehote nevyužil... OS TN ako prvostupňový exekučný súd a KS TN ako odvolací exekučný súd neboli oprávnení ex offa a navyše po uplynutí uvedenej prekluzívnej lehoty dodatočne preskúmvavať Rozhodnutia správneho orgánu - Platobného výmeru...“.*

Prvostupňový OS TN návrh Sťažovateľa na vstup do predmetného exekučného konania na strane oprávneného ako nedôvodný zamietol, jednak z dôvodu, že z predložených dokladov nebolo údajne spoľahlivo zistené, či na Sťažovateľa bola postúpená pohľadávka voči Povinnému, ako aj z dôvodu absencie predpísanej formy notárskej zápisnice v zmysle ust. § 37 Exekučného poriadku, účinného do 31. 08. 2005, pokiaľ ide o predmetnú zmluvu o postúpení pohľadávok. OS TN v súvislosti s následným zánikom oprávneného - zdravotnej poisťovne - bez právneho nástupcu predmetné exekučné konanie zastavil. Voči Uzneseniu ... podal... odvolanie Sťažovateľ.

Následne KS TN Uznesením... potvrdil Uznesenie... v časti zastavenia exekúcie, aj keď... z dôvodu údajnej nulity Platobného výmeru. Odvolanie Sťažovateľa voči Uzneseniu... v časti pripustenia zmeny účastníka exekučného konania na strane oprávneného KS TN odmietol. V Uznesení... absentovalo náležité odôvodnenie odmietnutia podaného odvolania vo výroku o návrhu na pripustenie zmeny oprávneného v predmetnej exekúcii, takže Sťažovateľ sa vôbec nedozvedel, ktoré dôkazy a tvrdenia súd považoval za preukázateľné, prečo aplikoval použiteľné právo tým spôsobom, ktorým ho aplikoval, aké úvahy ho viedli k tejto aplikácii a prečo z tejto aplikácie práva vyvodil právny záver o odmietnutí odvolania voči predmetnému výroku Uznesenia... KS TN len... konštatoval, že toto odvolanie odmieta analogicky podľa ust. § 218 ods. 1 písm. b) OSP a tiež z dôvodu jeho bezpredmetnosti vzhľadom na nulitu exekučného titulu.“.

4. Na základe uvedených skutočností a potom, ako namietané rozhodnutia súdu podrobila ďalšej právnej argumentácii, sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd prijal jej sťažnosť na ďalšie konanie a aby v náleze vyslovil:

„... Uznesením Krajského súdu... sp. zn. 5 CoE/73/2009-36 zo dňa 20. 07. 2009 v spojení s Uznesením Okresného súdu... sp. zn. 23 Er/2229/2003-16 zo dňa 18. 03. 2009 došlo k porušeniu práva Sťažovateľa na súdnu a inú ochranu, k porušeniu práva Sťažovateľa na spravodlivý súdny proces, ako aj k porušeniu vlastníckeho práva Sťažovateľa garantovaných čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a ods. 4 Ústavy..., ust. § 1 ods. 1, ust. čl. 36 ods. 1 Listiny... a ust. čl. 6 ods. 1... dohovoru...

... Uznesenie Krajského súdu... sp. zn. 5 CoE/73/2009-36 zo dňa 20. 07. 2009 v spojení s Uznesením Okresného súdu... sp. zn. sp. zn. 23 Er/2229/2003-16 zo dňa 18. 03. 2009 s a zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

...Ústavný súd... priznáva Sťažovateľovi náhradu trov konania titulom trov právneho zastúpenia Sťažovateľa... Krajský súd... a Okresný súd... sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť trovy právneho zastúpenia Sťažovateľa.“.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. Pri prerokovaní časti sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie ňou označených práv uznesením okresného súdu č. k. 23 Er/2229/2003-16 z 18. marca 2009, ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy. Toto ustanovenie limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov rozhodujúcich v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, a to tým spôsobom, že ochrany základného práva a slobody sa na ústavnom súde možno domáhať v prípade, ak takúto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné súdy.

7. Vo vzťahu k rozhodnutiu okresného súdu ako súdu prvého stupňa sťažovateľka využila ústavnú a zákonnú možnosť a obrátila sa na krajský súd, ktorý na základe opravného prostriedku vo veci konal a rozhodol. Právo odvolacieho súdu preskúmať na základe podaného odvolania uznesenie okresného súdu, a poskytnúť tak ochranu sťažovateľkiným právam vylučuje právomoc ústavného súdu bezprostredne preskúmať

prvostupňové rozhodnutie všeobecného súdu v sťažovateľkinej veci. Vzhľadom na uvedené bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie (obdobne napr. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 208/08).

8. Vo zvyšnej časti sťažnosti sťažovateľka namietala porušenie ňou označených práv uznesením krajského súdu sp. zn. 5 CoE/73/2009 z 20. júla 2009. Podstatou námietok sťažovateľky v tejto časti sťažnosti bolo tvrdenie o porušení označených práv uznesením krajského súdu z dôvodu, že krajský súd ako súd odvolací v rámci exekučného konania konštatoval nulitu exekučného titulu a exekúciu zastavil (resp. prvostupňové rozhodnutie potvrdil), na čo podľa jej názoru však nemal právomoc, a to vzhľadom na povahu a charakter konania, v ktorom tak učinil. Okrem toho sťažovateľka tvrdila, že krajský súd toto svoje rozhodnutie náležite nezdôvodnil.

9. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa odseku 4 tohto ustanovenia podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

10. Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol obsah napadnutého uznesenia okresného súdu a námietky sťažovateľky obsiahnuté v odvolaní. Z relevantnej časti odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu okrem iného vyplynulo:

„V prejednávanej veci sa potom odvolací súd zaoberal v prvom rade otázkou, či na nútený výkon rozhodnutia bolo vydané rozhodnutie, ktoré môže byť podľa Exekučného poriadku titulom pre vykonanie exekúcie.

Z obsahu spisu súdu prvého stupňa je nepochybné, že v čase, keď bolo vydané vykonávané rozhodnutie, to znamená dňa 17. 6. 2002, postavenie zdravotnej poisťovne upravoval zákon č. 273/1994 Z. z. Tento zákon bol zrušený súčinnosťou od 1. 11. 2004 zákonom č. 581/2004 Z. z. o zdravotných poisťovniach. Z prechodného ustanovenia § 77a ods. 9 zákona vyplýva, že konania začaté pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 581/2004 Z. z. sa dokončia podľa zákona č. 273/1994 Z. z...

Oprávnený sa dostal do likvidácie zo zákona (§ 34 ods. 4 zákona č. 273/1994 Z. z.) a rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave zo dňa 20. apríla 2001, č. k. 7 K/70/2001-30 bol podľa zákona č. 328/1991 Zb. vyhlásený na majetok poisťovne konkurz. Správca konkurznej podstaty v priebehu konkurzného konania vydal platobný výmer dňa 27. mája 2002.

Predpokladom exekúcie je existencia rozhodnutia. O aké rozhodnutie sa jedná, podrobnejšie upravuje § 41 Exekučného poriadku. Exekučným titulom je vykonateľné rozhodnutie súdu, ak priznáva právo, zaväzuje k povinnosti alebo postihuje majetok. Okrem iného je možné exekúciu vykonať aj na základe vykonateľných rozhodnutí orgánov verejnej správy v zmysle § 41 ods. 2 písm. f) Exekučného poriadku. Za účinnosti zákona č. 273/1994 Z. z. pôsobnosť orgánov verejnej správy vykonávali aj zdravotné poisťovne. Na toto konanie sa v zmysle § 58 zákona č. 273/1994 Z. z. vzťahovali predpisy o správnom konaní.

Ako vyplýva z vyššie uvedeného, platobné výmery, ktoré mali byť v posudzovanej veci exekučným titulom, boli vydané správcom konkurznej podstaty úpadcu. Preto je rozhodujúce vyriešiť otázku, či platobné výmery vydané správcom konkurznej podstaty sú exekučnými titulmi, pričom túto otázku je potrebné posudzovať v závislosti od postavenia správcu konkurznej podstaty. Správca konkurznej podstaty má pri správe majetku úpadcu oprávnenie nakladať s majetkom podstaty. Z ustanovení zákona č. 328/1991 Zb. nevyplýva oprávnenie vydávať individuálne akty orgánu verejnej moci (správy). Postavenie orgánu

verejnej správy by mohlo byť správcovi konkurznej podstaty dané len právnou úpravou. Pokiaľ takúto právnú úpravu právny poriadok neobsahuje, správca majetku konkurznej podstaty nie je oprávnený vydávať individuálne právne akty, ktoré sú exekučnými titulom v zmysle § 41 Exekučného poriadku.

Z tohto potom následne vyplýva, že pokiaľ rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom vydal nepríslušný orgán, ide o právny akt nulitný, pri ktorom sa pre účely exekučného konania neuplatňuje princíp jeho správnosti, ale naopak, má to za následok, že takéto rozhodnutie nie je možné vykonať. Nie je totiž aktom štátnej správy resp. verejnej moci. Nulitný akt nikoho nezaväzuje a hľadá sa na neho akoby neexistoval. Preto je treba aj na vydanie platobného výmeru správcom konkurznej podstaty danej veci hľadiť ako na nulitný akt. Toho dôsledkom je, že v preskúmvanej veci absentuje exekučný titul pre vykonanie exekúcie.

Z tohto potom následne vyplýva, že výkon rozhodnutia je neprípustný, pokiaľ je exekučný titul nulitným právnym aktom.

Preto dospel odvolací súd k záveru, že správny bol postup súdu prvého stupňa, ktorý exekučné konanie zastavil, avšak malo sa tak stať z dôvodu, že daný platobný výmer, ktorý je exekučným titulom, je nulitným právnym aktom, a preto exekúcia nemala byť ani nariadená.

S poukazom na vyššie uvedené dospel potom následne odvolací súd k záveru, že odvolanie spoločnosti Z. proti zamietnutiu jej návrhu na zmenu na strane oprávneného je potrebné odmietnuť analogicky podľa § 218 ods. 1 písm. b) O. s. p. z dôvodu, že toto odvolanie je v súčasnej dobe bezpredmetné z dôvodov vyššie uvedených. Keďže v prejednávanej veci exekúcia nemala byť vedená vôbec, nakoľko neexistuje vykonateľné rozhodnutie, je bezpredmetné rozhodovať o pripustení zmeny na strane oprávneného z dôvodu postúpenia pohľadávky.“

11. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo

slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 299/07).

12. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

13. Z uvedeného vychádzal ústavný súd aj v rámci ústavnej kontroly, ktorej bolo podrobené napadnuté uznesenie krajského súdu, a to z hľadiska námietok nastolených sťažovateľkou. Ústavný súd teda považoval za významné vyriešiť zásadný problém sťažovateľky, a teda či krajský súd v rámci exekučného konania, keď rozhodoval o odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu, ktorým sa nepripustila zmena účastníka konania na strane oprávneného a ktorým zároveň došlo k zastaveniu exekúcie, mal právomoc skúmať prípustnosť exekúcie z hľadiska relevantnosti exekučného titulu. Inými slovami, či krajský súd v rámci svojho rozhodovania neprekročil svoju právomoc patriacu síce všeobecným súdom, ale danú im v rámci odlišného konania, na ktoré sa vzťahujú príslušné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku pojednávajúce o správnom súdnictve.

14. V danom prípade krajský (odvolací) súd rozhodujúci v rámci exekučného konania rozhodol o tom, že platobný výmer č. 616/2002 zo 17. júna 2002 vydaný správcom konkurznej podstaty oprávneného nemožno považovať za exekučný titul tak, ako to má na

mysli § 41 ods. 2 písm. f) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), pretože nebol vydaný orgánom na to oprávneným. Prv, než ústavný súd pristúpil k hodnoteniu právnych a skutkových záverov krajského súdu z hľadiska dodržania zásad spravodlivého procesu, považoval v prvom rade za potrebné ustáliť, či krajský súd v rámci exekučného konania mohol pristúpiť k prijatiu sťažovateľkou spochybňovanému záveru. V tejto súvislosti ústavný súd upriamuje svoju pozornosť na § 58 ods. 1 Exekučného poriadku, z ktorého vyplýva, že exekúciu možno zastaviť na návrh alebo aj bez návrhu. Pri druhej zákonnej možnosti sa nepochybne natíska otázka, za akých okolností a kedy môže všeobecný súd exekúciu zastaviť. Zatiaľ čo dôvody, na základe ktorých všeobecný súd obligatórne zastaví exekúciu (§ 57 ods. 1 Exekučného poriadku) alebo na základe ktorých fakultatívne pristúpi k takémuto rozhodnutiu (§ 57 ods. 2 Exekučného poriadku), podrobne popisuje zákon, teda Exekučný poriadok, avšak stanovenie okamihu, kedy tak má alebo môže učiniť, nie je explicitne daný. Z uvedeného je potrebné vyvodiť záver, že všeobecný súd rozhodne o zastavení exekúcie kedykoľvek v priebehu konania, len čo zistí, že sú dané dôvody na ukončenie núteného vymáhania pohľadávky. Ak krajský súd hoci aj po viacerých rokoch od začatia exekúcie dospel k presvedčeniu, že exekúciu nie je možné ďalej vykonávať, pretože na základe daného „exekučného titulu“ sa ani nemala začať, potom správne rozhodol o zastavení exekučného konania. To znamená, že krajský súd svojím postupom a prijatým rozhodnutím nemohol prekročiť svoju právomoc, ktorá mu prináleží v rámci exekučného konania, pretože mal na pamäti, že v priebehu celého exekučného konania bol povinný skúmať splnenie všetkých podmienok potrebných pre jeho regulárne vedenie. Jednou z týchto podmienok je aj relevantný exekučný titul. Bez jeho existencie nie je možné exekúciu vykonať.

15. Sťažovateľka namietala aj arbitrárnosť a neudržateľnosť odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu. Podľa názoru ústavného súdu však krajský súd dostatočne sťažovateľke ozrejmil okolnosti, ktoré boli podkladom na záver o tom, že exekúciu nie je možné ďalej vykonať a že predmetná exekúcia sa vôbec nemala začať. V tejto súvislosti krajský súd poukázal na to, že v zmysle § 41 ods. 2 písm. f) Exekučného

poriadku možno exekúciu vykonať aj na podklade vykonateľných rozhodnutí orgánov verejnej správy, pričom v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní účinného do 30. októbra 2004 (ďalej len „zákon o zdravotnom poistení“) mali zdravotné poisťovne, ktorou bol aj oprávnený, postavenie orgánu verejnej správy. Podľa § 58 ods. 1 zákona o zdravotnom poistení ak tento zákon neustanovoval inak, na rozhodovanie vo veciach zdravotného poistenia sa vzťahovali všeobecné predpisy o správnom konaní. Podľa názoru krajského súdu však takéto postavenie nemohol mať správca konkurznej podstaty zdravotnej poisťovne, a teda ani správca konkurznej podstaty oprávneného. Odvolací súd konštatoval, že zo žiadnych ustanovení zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len „zákon o konkurze a vyrovnaní“) *expressis verbis* nevyplývalo pre správcu konkurznej podstaty oprávnenie vydávať individuálne právne akty orgánu verejnej správy. Na základe toho krajský súd uzavrel, že platobný výmer vydaný správcom konkurznej podstaty oprávneného nemohol byť exekučným titulom, na základe ktorého by bolo možné vykonať exekúciu. Aj keď krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia priamo nevyslovil, že pri prezentácii prijatých záverov sa riadil právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) vysloveným v inej právnej veci vedenej pod sp. zn. 3 M Cdo 20/2008, konkrétne v uznesení z 22. apríla 2009, z obsahu odôvodnenia namietaného rozhodnutia krajského súdu však jednoznačne vyplýva, že daný názor najvyššieho súdu si osvojil.

16. V nadväznosti na uvedené, a to pokiaľ ide o námietky sťažovateľky, že v obdobných veciach iných účastníkov konania rozhodol ten-ktorý všeobecný súd spôsobom, s ktorým sa sťažovateľka stotožnila, a že naopak, v jej veci rozhodli súdy odlišne, ústavný súd konštatuje, že nie je úlohou ústavného súdu zjednocovať rozhodovaciu prax všeobecných súdov, lebo zjednocovanie rozhodovacej praxe je vecou odvolacích súdov, resp. najvyššieho súdu (I. ÚS 199/07, I. ÚS 235/07).

17. Z obsahu sťažnosti taktiež vyplynulo, že sťažovateľka prejavila nespokojnosť s odôvodnením uznesenia krajského súdu aj v tom smere, že jej nebola daná odpoveď na to, z akého dôvodu bolo jej odvolanie proti výroku prvostupňového rozhodnutia o zamietnutí návrhu na pripustenie zmeny účastníka konania na strane oprávneného odmietnuté. Ústavný súd zastáva názor, že vyjadrenie krajského súdu o tom, že vzhľadom na zastavenie exekučného konania bolo už irelevantné rozhodovať o argumentoch sťažovateľky proti zamietnutému návrhu na pripustenie zmeny účastníka konania, je potrebné považovať za dostatočné a ústavne akceptovateľné. Krajský súd totiž konštatoval, že nebol splnený jeden z elementárnych predpokladov vedenia exekučného konania z dôvodu, že neexistoval relevantný exekučný titul, na základe ktorého by bolo možné exekúciu vykonať. Toto konštatovanie bolo zásadné, a preto rozhodovanie o ďalších právnych skutočnostiach v danom štádiu exekučného konania by už bolo bezpredmetné.

18. Ústavný súd považuje za významné reagovať aj na argument sťažovateľky týkajúci sa odkazu na judikatúru ústavného súdu, konkrétne na uznesenie č. k. I. ÚS 415/08-19 z 10. decembra 2008, ktoré sťažovateľka v sťažnosti nesprávne pomenovala ako nález. V tejto súvislosti však ústavný súd poznamenáva, že v označenom prípade išlo o odlišnú právnu situáciu, keď námietky v ústavnej sťažnosti predstrel účastník konania, ktorý v rámci exekučného konania zastával pozíciu povinného. Z toho potom vyplývali aj jeho odlišné možnosti brániť svoje práva, ktoré, ako ústavný súd konštatoval, mohol využiť v rámci odvolacieho konania proti rozhodnutiu, ktoré bolo exekučným titulom. Keďže v tejto veci išlo o odlišné okolnosti prípadu, ústavný súd v danej veci nemohol prijať identické závery, pretože vychádzal z úplne opačného postavenia účastníkov konania (v danom prípade sťažovateľka oprávnená, v označenom prípade sťažovateľ povinný), od ktorých pri rovnakých situáciách nemožno spravodlivo očakávať využitie identických právnych a opravných prostriedkov na ochranu svojich práv, pretože ich realizácia s najväčšou pravdepodobnosťou nevyvolá priaznivé výsledky pre oboch zároveň.

19. S prihliadnutím na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, rešpektujúc pritom ústavným súdom už vyslovené právne závery vo veci sp. zn. III. ÚS 384/09, ako aj

s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

20. Vzhľadom na to, že ústavný súd odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti tú časť sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie zásad spravodlivého procesu uznesením krajského súdu, totožný záver prijal aj vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, a to vychádzajúc z toho, že absencia porušenia ústavnoprávnych princípov vylučuje založenie sekundárnej zodpovednosti všeobecných súdov za porušenie základných práv sťažovateľky hmotnoprávneho charakteru, medzi ktoré nepochybne patrí aj základné právo garantujúce ochranu majetku (obdobne napr. III. ÚS 27/08).

21. Ústavný súd konštatuje, že čl. 2 ods. 2 (ktorý v petite sťažovateľka ani nenamietala, pozn.) a čl. 46 ods. 4 ústavy, ako aj § 1 ods. 1 ústavného zákona neobsahujú konkrétnu garanciu základného práva alebo slobody, a preto vzhľadom na prijaté závery o absencii príčinnej súvislosti medzi napadnutým uznesením krajského súdu a namietaným porušením základných práv a slobôd sťažovateľky (hlavne z hľadiska dodržania zásad spravodlivého procesu) ústavný súd odmietol aj túto časť sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

22. Keďže ústavný súd sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky z nej vyplývajúcimi.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. marca 2010

